

SKOGBRUKETS KURSINSTITUTT

KUNNE 2004-04

Landbruksdepartementet
Avdeling for skog- og ressurspolitikk
Postboks 8007 Dep.

0030 OSLO

Biri, 15.03.04
Deres ref.: 200303044-
Vår ref.: 300.1/jrf

Landbruksdepartementet	
Saksnr.: 2003 103044 - 128	Dokumentnr.: 128
Mottatt: 16 MAR 2004	
Saksbeh.: ASR/JUR/MA	Ark.: 482
Kopi:	Avskr.:

Høringsuttalelse – ny skogbrukslov

Vi viser til brev av 04.12.03 om høring til ny skogbrukslov med notat av 10.12.03.

Uttalelsen er behandlet administrativt.

Vi synes høringsnotatet var oversiktlig og ga et godt uttrykk for de endringer man ønsker i forhold til gjeldende lov. Ikke minst deler vi hensiktmessigheten av å rydde opp i foreldet innhold og begrepsbruk.

Vi ønsker i det videre å gi noen kommentarer til høringsnotatets diskusjon rundt kunnskap og kompetanse for skogeiere og andre (jf. Notatets pkt. 6.7).

Vi har forståelse for departementets syn på at det ikke vil være hensiktmessig å stille krav om kompetanse i skogbruksloven, men har noen kommentarer til argumentasjonen. Et ev. lovkrav om kompetanse bør nok gjelde landbruk generelt og ikke skogbruk spesielt, og trolig vil annet lovverk være mer tjenelig å nedfelle et ev. kompetansekrav.

Diskusjonen i notatet omkring kompetansekrav er sterkt knyttet til miljøverdier og "skogøkologiske" forhold. I notatet er det ellers lagt vekt på at landbruket er i endring og at eiendommens totale næringspotensiale må sees i sammenheng. I den forbindelse er det også i notatet henvist til Landbruk Pluss. Kompetansekravet bør sees i en slik større sammenheng; det å forvalte et areal med en rekke næringsmessige muligheter, hvor tømmerproduksjon bare er en av mulighetene. Man savner en større vektlegging på hvilke plikter, ansvar og muligheter storsamfunnet mener skogeierne kan og skal ha når eiendommene forvaltes. I tillegg savner vi også en diskusjon rundt et kompetansekrav ev. knyttet til de mer forstlige oppgavene. Ikke minst er foryngelsesplikten generelt diskutert, men det er ingen kommentarer verken til operativ eller forvaltningsmessig kompetanse for å f.eks. ivareta denne.

I sin korte og greie oversikt over skogbrukslovgivningen i Sverige og Finland finner man langt sterkere vektlegging på kompetanse generelt enn det man kan lese av notatet knyttet til den framtidige skogbrukslovgivningen her hjemme.

Departementet konkluderer med at det ikke er nødvendig med en hjemmel for et kompetansekrav bl.a. fordi skogbruksstyremaktene kan stille slike vilkår for eksempel knyttet til tilskottsforvaltningen. Således er det sikkert ikke avgjørende om kravet stilles i lov eller i forskrift. I denne forbindelse er vel forvaltningspraksis viktigst, det at skogbruksstyremaktene tar denne muligheten i bruk der det er nødvendig.

Avslutningsvis i notatets pkt. 6.7. hevder man det vil være urimelig å ha et eget krav om kompetanse når utviklingen i skogbruket viser at en økende del av eierne henter inntekta si utenfor skogbruket. Med den samme argumentasjonen kan man komme fram til motsatt konklusjon; at nettopp på grunn av den avtakende fokus eierne har på forvaltningen av eiendommens ressurser, bør storsamfunnet sikre seg, for eksempel gjennom et kompetansekrav, om at ressursene blir forvaltet bærekraftig. Man kan tenke seg at det i større grad ligger en egeninteresse i å sikre seg kompetanse når man arbeider på eiendommen i full tid, enn når det i større grad blir en hobby ved siden av et annet yrke. Betalingsvilligheten vil sikkert ikke være den samme, når inntekten fra eiendommen er liten, men her er det mer snakk om tilpasset kompetanse til aktivitet og ønskete utførte oppgaver.

Med hilsen
SKOGBRUKETS KURSINSTITUTT

Knut J. Huse